

РЕШЕНИЕ

№ 7113

гр. София, 21.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 09.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **8108** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 АПК, във връзка с чл. 121 - 126 от Закона за държавния служител /ЗДС/.

Образувано е по жалба на Г. Г. С. от [населено място], ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес – С., [улица], срещу Заповед № П-240 / 01. 08. 2023 г. на министъра на финансите за прекратяване на служебното правоотношение.

В жалбата се излагат твърдения относно незаконосъобразността на заповедта. Посочва се, че заповедта е немотивирана, необоснована и незаконосъобразна, тъй като е сгрешено нейното ЕГН. Твърди, че не е посочен документ, който да съдържа информация за придобития осигурителен стаж. Моли, съдът да постанови решение, с което да се отмени оспорената заповед.

Ответникът – министъра на финансите, чрез процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна. Представя заповед за поправка на фактическа грешка в оспорения акт, касаещ ЕГН-то на жалбоподателя. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Оспорената заповед е връчена на 01. 08. 2023 г., а жалбата е входирана на 11. 08. 2023 г. в АССГ, поради което същата е подадена в срок от надлежна страна и при наличие на правен интерес, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е **НЕОСНОВАТЕЛНА**.

Г. Г. С. е заемал длъжността „главен експерт“ в дирекция „Данъчна политика“ на Министерство на финансите.

С оспорената в настоящото производство Заповед № П-240 / 01. 08. 2023 г. на министъра на финансите, е прекратено служебното й правоотношение, считано от 01. 08. 2023 г., на основание чл. 106, ал. 1, т. 5 от ЗДСл, във връзка с придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Посочено е, че на лицето следва да се изплати обезщетения на основание чл. 106, ал. 3 и ал. 4 от ЗДС.

При тези доказателства по делото, настоящият състав прави следните правни изводи: Оспорената заповед е издадена от компетентен – министъра на финансите, който се явява и орган по назначаването на държавните служители в МФ.

Заповедта е издадена в предвидената писмена форма, при спазване на административнопроизводствените правила и на материалния закон.

Съгласно чл. 106, ал. 1, т. 5 от ЗДСл, органът по назначаването може да прекрати служебното правоотношение с едномесечно предизвестие, при придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст.

В действителност, в оспорената заповед не се сочи, въз основа на кой точно документ е установено придобитото право на пенсия за осигурителен стаж и възраст от страна на жалбоподателката, но този факт не се оспорва от нея.

Видно е, че с жалбата са наведени единствено доводи за сгрешеното ЕГН и попосочването на конкретния документ.

Видно и от обяснения дадени от жалбоподателката в съдебното заседание, същата оспорва само бързото прекратяване на служебното правоотношение и факта, че за 3 часа е следвало да напусне работата, но не излага доводи за липсата на необходимия стаж и възраст.

По делото от страна на съда служебно е изискана справка от ТП на НОИ за придобитото право на пенсия за осигурителен стаж и възраст от жалбоподателката, като съгласно получения отговор (стр. 266) на 10. 08. 2023 г. Г. С. е подала заявление за отпускането й, но все още няма издадено разпореждане на длъжностното лице.

По делото е представено писмо (стр. 160) от директора на Дирекция „Данъчна политика“, съгласно което Г. С. е придобила право на пенсия на 09. 07. 2023 г. , като както беше посочено жалбоподателката не е оспорила нито този факт, нито пък самия документ.

Съгласно чл. 68, ал. 1, т. 1 от КСО, право на пенсия за осигурителен стаж и възраст се придобива при навършване на възраст 60 години и 10 месеца от жените и 63 години и 10 месеца от мъжете и осигурителен стаж 35 години и 2 месеца за жените и 38 години и 2 месеца за мъжете. От 31 декември 2016 г. възрастта се увеличава от първия ден на всяка следваща календарна година, като до 31 декември 2029 г. възрастта за жените се увеличава с по 2 месеца за всяка календарна година, а от 1 януари 2030 г. – с по 3 месеца за всяка календарна година до достигане на 65-годишна възраст.

На основание чл. 15, ал. 1, т. 8 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж, правото на пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл. 68, ал. 1 и 2 КСО се придобива, както следва: от 1 януари 2023 г. – при възраст 62 години за жените и 64 години и 6 месеца за мъжете и осигурителен стаж 36 години и 4 месеца за жените и 39 години и 4 месеца за мъжете.

Видно от посоченото от жалбоподателката ЕГН, С. е родена на 09. 07. 1961 г. и към датата посочена в докладната – 09. 07. 2023 г. е навършила 62 години, т. е. отговаря на първата предпоставка за навършени години.

По отношение на втората предпоставка – 36 години и 4 месеца осигурителен стаж, съдът намира, че също е налице.

По делото е представена (стр. 175) производствена характеристика на Г. С., от която е видно, че към 01. 01. 2020 г., същата има общо осигурителен стаж от 35 години, 1 месец и 27 дни. Безспорно е, че С. е продължила да работи в Министерството на финансите и след 01. 01. 2020 г. до прекратяване на служебното ѝ правоотношение на 01. 08. 2023 г., поради което следва да се добавят още 3 години и 8 месеца осигурителен стаж, към горепосочените или общо има 38 години 9 месеца и 27 дни, което е дори повече от изискуемите 36 години и 4 месеца.

Тези данни се потвърждават и от представеното препис – извлечение от трудовата книжка на С. (стр. 121), съгласно което към 31. 07. 2000 г. същата има трудов стаж от 15 години, 9 месеца и 8 дни, както и от представеното (стр. 108) копие от служебната ѝ книжка, съгласно която има 22 години, 11 месеца и 24 дни осигурителен стаж в Министерството на финансите.

Както беше посочено, действително в оспорената заповед не са посочени двете предпоставки за придобиването на право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, но безспорно от горепосочените доказателства е видно, че в действителност С. е придобила това право, а освен това същата не оспорва този факт.

В тази връзка съдът намира за неоснователни доводите изложени в жалбата за сгрешено ЕГН, тъй като същото действителност е фактическа грешка. Видно е, че правилно е посочена датата на придобиване право на пенсия, поради което това не се отразява на законосъобразността на оспорената заповед. Освен това в съдебното заседание се представи заповед за поправка на фактическа грешка в заповедта за прекратяване на служебното правоотношение, поради което този порок е поправен.

Неоснователни са и доводите, че веднага ѝ е прекратено служебното правоотношение, тъй като това е възможно във всеки един момент, след придобиването на право на пенсия.

В същото време, независимо, че не е спазено едномесечното предизвестие, разпоредбата на чл. 106, ал. 4 от ЗДС изрично предвижда, че при неспазване на срока на предизвестие от органа по назначаването на държавния служител се дължи обезщетение в размер на основната заплата за неспазения срок на предизвестието.

Видно от оспорената заповед в нея изрично е посочено, че на държавния служител се дължи обезщетение на основание чл. 106, ал. 4 от ЗДС, в размер на 1 месечна основна заплата.

Предвид изложеното, съдът намира, че обжалвания административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма, в съответствие с целта на закона, като са спазени материалноправните разпоредби и без да е налице съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

При този изход на спора, ще следва жалбоподателя, на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, да заплати на ответника направените разноски, каквото искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е своевременно направено, като същото следва да е в размер определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. На основание чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 100 до 240 лв. поради което съдът намира, че следва да се присъди такова в определения от закона минимум.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. Г. С. от [населено място], ЕГН [ЕГН], срещу Заповед № П-240 / 01. 08. 2023 г. на министъра на финансите за прекратяване на служебното ѝ правоотношение.

ОСЪЖДА Г. Г. С. от [населено място], ЕГН [ЕГН], да заплати на Министерство на финансите на Република България–гр. С., [улица], юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: